

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه اذن و نقش آن در رفع ضمان در فقه و حقوق مدنی ایران

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی فقه و حقوق، وکالت و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

الهام رضایی - هیات علمی دانشگاه پیام نور نهاوند گروه الهیات

خلاصه مقاله:

اذن در لغت به معنای رخصت، دستور و اعلام آمده است و در اصطلاح حقوقی اذن به انشای رضایت قانونگذار یا مالک یا صاحب مال یا نماینده وی به یک شخص یا اشخاص معین یا غیر معین جهت انجام یک عمل حقوقی یا تصرفات خارجی گفته می شود. ارکان و عناصر اذن شامل اذن دهنده، ماذون، مورد اذن، انشاء اذن می باشد. اذن عمل حقوقی یک طرفه است و مطابق نظر بسیاری از فقها و حقوق دانان چون امام خمینی (ره)، محقق خوانساری، صاحب عناوین، دکتر کاتوزیان ماهیت اذن ایقاع است و با توجه به اینکه اذن صرفا به اراده اذن دهنده تحقق می یابد و رد و قبول ماذون در وقوع یا استمرار این عمل حقوقی نقش ندارد و رجوع از اذن هم از طرف اذن دهنده ممکن می باشد نظریه ایقاع بودن اذن تقویت می گردد. در رابطه با نقش اذن در رفع ضمان نیز، چنانچه اذن مقید به عدم ضمان شده باشد و اذن دهنده صریحا ماذون را معاف از ضمان نموده باشد، چنین اذنی رافع و مانع ضمان است. و چنانچه اذن مقید به ضمان باشد موجب جواز تصرف ماذون در مال می شود و تعهد و ضمانت ماذون هم به حال خود باقی می ماند و در مورد اذنی که مقید به ضمان یا مقید به عدم ضمان نباشد نیز صحیح این است که چنین اذنی رافع ضمان نیست.

کلمات کلیدی:

ضمان، اذن، رفع، ایقاع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/674167>

